

grafreden.nl

Lieve familie, lieve vrienden, lieve collega's en buren,

dank jullie dat jullie hier zijn,
om Henk te eren,
en om hem liefdevol los te laten.

Vandaag staan we stil bij 75 jaar leven.
22 juli 1949 begon dat leven in Rotterdam,
in een stad die nooit stilstaat
en die precies paste bij wie hij was:
handen uit de mouwen, geen gedoe, recht op het doel af.

Je leerde het timmervak van je vader,
plank voor plank, schroef voor schroef.
Je werd timmerman,
en later ondernemer met een eigen aannemersbedrijf.
Tientallen projecten door heel Zuid-Holland
droegen je handtekening:
niet op papier, maar in het hout,
in het metselwerk,
in de manier waarop een deur sluit zoals een deur moet sluiten.
Stevig. Netjes. "Af is af," zei je dan.

Je was meer dan een baas.
Je was mentor voor jonge vaklieden,
iemand die niet alleen uitlegde hoe het moest,
maar ook waarom.
Je leerde ze meten zonder te gokken,
denken zonder te dralen
en vooral: verantwoordelijkheid nemen voor je werk.

“Afspraak is afspraak,” zei je
en je meende dat tot in de kleinste millimeter.

Ik spreek hier als je zoon,
als Mark,
en als iemand die het geluk had
dat jij met diezelfde vaste hand
ook mijn leven begeleidde.
We hebben samen een oude schuur verbouwd.
Ik was ongeduldig, jij was rustig.
Mijn zaagsnede slingerde,
jij keek,
zette je duim op de lijn,
en zei: “Laat de zaag gewoon het werk doen.
En in het leven, jongen: snij recht,
ook als niemand kijkt.”
In dat stof, tussen die krullen van vers geschaafd hout,
heb ik meer geleerd dan in welk boek dan ook.
Je leerde me een rechte plank zagen,
en nog rechter in het leven staan.

Thuis was je Henk,
voor ons altijd “papa”,
voor velen gewoon “Henk” aan de stamtafel op zaterdagochtend,
met een kop koffie, een krantenkop over Feyenoord,
en een grap die een hele week mee kon.
Je bulderlach vulde de ruimte
nog vóór het verhaal zijn einde haalde.
Die lach,
die gaan we missen.
Net als je nuchtere raad,
en die geur van hout,
zoet en scherp tegelijk,
die in je werkplaats hing

alsof de tijd daar even vertraagde

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

Je was getrouwd met Anja, mijn moeder,
jullie waren een team dat elkaar aanvulde zonder veel woorden.
Voor Elise en mij was dat de grond onder onze voeten,
en later, voor je vijf kleinkinderen,
was jij die opa die altijd iets kon maken,
repareren,
of in ieder geval slimmer terug kon zetten dan hij het aantrof.
Een loszittend traphekje, een wiebelende stoel,
een speelgoedboot met een kurenmotor—
er was altijd gereedschap,
er was altijd geduld,
en er was altijd die glimlach als het weer werkte.

Je hield van zeilen en van boten opknappen.
Een verlaten sloep, een doffe romp,
jij zag geen rommel,
jij zag “nog even schuren, nog even lakken,
nog even goed opleggen,
dan komt het weer tot leven.”
Dat was jouw blik:
niet wat stuk is,
maar wat worden kan.
Als het vroom, en het ijs kroelde langs de randen van de sloot,
dan stonden je schaatsen al klaar.
Natuurijs was voor jou een klein wonder
en een groot geluk.
De eerste klanken van staal op ijs,
een lange witte streep door het land,
wind in je gezicht
en de stilte die alleen in de winter echt bestaat.

Je was loyaal.

Aan je gezin, Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl
aan je mensen op de zaak,
aan je vrienden.

Je stond klaar met je gereedschap voor burens en bekenden,
ook als het donker werd
of als het eigenlijk jouw vrije zaterdag was.

En elk jaar doneerde je aan de KNRM,
omdat jij wist dat water prachtig is
en dat er altijd mensen nodig zijn
die uitvaren als het misgaat.

“Help eerst de ander,” was geen leus voor je,
het was een reflex.

Je hield van klussen,
van het spel van passen en meten,
van kleine oplossingen die grote problemen voorkomen.
Je was oplossingsgericht op je eigen, stille manier:
geen poeha, gewoon netjes doen wat gedaan moet worden.
Mensen die met jou werkten
wisten waar ze aan toe waren.
Geen zachte heelmeesterij,
maar ook nooit hard om het hard zijn.
Als iets beter kon,
zei je dat.
Als iets goed was,
knikte je en zei je: “Zo hoort ‘ie.”
Meer hoefde je niet.

Je liefde voor Feyenoord was trouw en onverzettelijk,
ook op die zondagen waarop we allemaal beter moesten weten.
Dan klonk bij de stamtafel toch weer:
“Komt goed, jongen, vertrouwen houden.”
Het was voetbal,
maar het ging ook over het leven.

Over meegaan in de golf, maar niet door de golf omver laten lopen.

Over gewoon weer opstaan, plank op de schouders, door.

Vandaag, bij deze crematieplechtigheid,

brenge we je niet alleen weg.

We brengen je ook mee.

In wie we zijn geworden door wat jij ons leerde.

In hoe we elkaar groeten,

hoe we een afspraak nakomen,

hoe we de telefoon oppakken als iemand hulp nodig heeft.

Tranen horen bij vandaag,

en ze zijn goed.

Maar er is ook dankbaarheid.

Omdat er zoveel is dat je gebouwd hebt

dat niet door vuur vergaat:

kinderen, kleinkinderen, vriendschappen,

een naam die staat voor betrouwbaarheid.

Mama, Anja,

jij hebt met Henk een leven gedeeld

waarin ruimte was voor werk en voor varen,

voor schaatsen en stamtafels,

voor lachen en voor stil naast elkaar zitten.

Jouw liefde en jouw geduld

waren de bodem waaronder hij kon wortelen en groeien.

Elise,

mijn zus,

wij hebben samen gezien hoe papa ouder werd,

maar nooit minder werd.

Hij werd zachter in zijn woorden,

steviger in zijn waarden.

Aan jullie, vijf kleinkinderen,

opa was trots op jullie, elke dag weer.

Als je later denkt: "Hoe zou opa dit aanpakken?"

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

hoor je het antwoord waarschijnlijk al:

rustig kijken,
goed meten,
en dan pas zagen.

Wat ik het meest bewonderde?

Je trouw aan het simpele goede.

Geen grote woorden,
wel daden die overeind blijven:

- Afspraak is afspraak.
- Verantwoordelijkheid nemen, ook als niemand kijkt.
- Help eerst de ander.

Die drie zinnen zijn je gereedschapskist
voor het leven geweest.

En als we eerlijk zijn,
kunnen we daar allemaal mee verder.

Er zijn beelden die mij altijd bijblijven.

Jij in de werkplaats, mouw opgestroopt,
de schaaf in je vuist.

De eerste krul die loskomt, licht als een veer,
valt langs je laars en blijft even aan je broek hangen.

Je blaast, het dwarrelt,
en jij kijkt tevreden, niet uitbundig,
maar precies dat kleine knikje:

“Ja.”

Of jij op het ijs,
schouders los, knieën licht,
een lange slag,
een bocht,
en dan die lach die zelfs in de kou warm klinkt.

Of jij op zaterdagochtend,
buurcafé, vertrouwde gezichten,
een hand op een schouder,

een korte, goede zin.
Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl
meer was niet nodig.

We zullen veel missen.

Je bulderlach die de stilte brak.

Je nuchtere raad die gezeur tot proportie terugbracht.

De geur van vers geschaafd hout

die aan je jas bleef hangen

en aan je handen, ook na het wassen.

We zullen ook jouw manier van helpen missen,

stil en trefzeker.

Het "ik kom wel even kijken,"

waarvan we wisten dat het betekende:

het komt goed.

En toch,

als we vandaag praten over verlies,

willen we ook vieren.

Want jouw leven was rijk,

niet door wat je bezat,

maar door wat je deelde.

Je deelde tijd,

kennis,

gereedschap,

geduld,

lachsalso's,

en een ongecompliceerde trouw.

Je was een man met gouden handen,

maar weinigen beseften hoe groot je hart was

dat die handen aanstuurde.

Wat blijft ons te doen?

Misschien dit:

- iets vaker eerst de ander helpen.

- Een afspraak niet ~~verzetten~~ Maak je eigen, gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl
maar nakomen.

- Een oplossing zoeken in plaats van een schuldige.

- En als het vriest,
de schaatsen uit het vet halen,
gewoon omdat het kan,
omdat het mooi is.

Straks nemen we fysiek afscheid,
met warmte, met vuur,
zoals jij hield van warmte en van licht.
Jouw werkbank zal stiller zijn,
de zaag hangt aan zijn haak,
en toch hoor ik het nog:
dat droge zingen van staal in hout,
dat stevige “klak” van een passerend moment
dat ineens klopt.
Zo wil ik je bewaren:
als iemand die liet passen wat eerst niet paste,
in huizen,
en in hoofden.

Lieve papa,
dank je
voor de schuur,
voor de lessen,
voor die ene dag waarop mijn lijn eindelijk recht was
en jij niets zei,
maar alleen keek, knikte en glimlachte.
Ik heb die glimlach meegenomen,
en ik draag hem verder.

Rust zacht, Henk.

We laten je in liefde gaan,

en we dragen je in liefde mee

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

Voor mama,
voor Elise en mij,
voor je vijf kleinkinderen,
voor iedereen die met jou aan een tafel zat
of met jou op een steiger stond:
bedankt dat jij jij was.

Afspraak is afspraak, zei je.
Vandaag spreken wij er één met elkaar af:
we zorgen goed voor elkaar.
Dat is de mooiste manier
om jouw werk af te maken.

Vaarwel, papa.
Tot waar het water weer glinstert,
en het ijs weer zingt,
en ergens, op een nieuwe oever,
een boot klaar ligt
die nog één keer
een vaste hand nodig heeft.

Deze toespraak is gemaakt met grafreden.nl. Beantwoord een paar vragen en genereer je eigen gepersonaliseerde toespraak nu op grafreden.nl

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl